

FORTOLKNING AF PRIVATVEJSLOVENS § 14

Kommunen har i mail af 7. juli 2011 bedt Vejdirektoratet redegøre nærmere for fortolkningen af privatvejslovens § 14.

Kommunen skriver:

Af § 14 fremgår, at nye private fællesveje ikke må udlægges, anlægges eller tages i brug, før vejudlægget er godkendt af vejmyndigheden.

En omlægning af (del af) privat fællesvej bliver normalt tolket som: nedlæggelse af et stykke vej og nyt vejudlæg for et stykke vej. Vi har derfor tolket det sådan, at det nye vejudlæg forudsatte kommunens godkendelse. (Vi har dog traditionelt ikke haft et projekt til godkendelse i landområde).

Af jeres afgørelse 15.december 2006¹ fremgår det imidlertid:

"Private fællesveje på landet kan omlægges af de private parter (vejejeren og de vejberettigede) uden kommunens medvirken. Kommunen kan dog afgøre spørgsmålet efter byreglerne (privatvejslovens kapitel 9) Det fremgår af lovens §14 stk 5."

Spørgsmålet er derfor:

- Skal vejudlægget godkendes af kommunen, når der er tale om en omlægning (og de vejberettigede i øvrigt er enige i linjeføring og udlægsbredde)?
- Har kommunen nogen forpligtelse i forhold til at sikre, at alle vejberettigede er blevet spurgt og er enige)?

I den aktuelle sag er vi umiddelbart betænkelige ved linjeføringen (skarpe kurver og nedsat oversigt), og ønsker derfor et skitseprojekt for at kunne vurdere det?

Vejen er optaget på matrikelkortet, og vi mener omlægningen bør berigtiges matrikulært. Omlægningen vil samtidig kunne ske efter Bekendtgørelse om matrikulære arbejder, hvorved de vejberettigede bliver spurgt.

Sagen er i øvrigt en del af en zonesag om ændret anvendelse af et landbrug. Sagen har været i nabohøring og offentligt annonceret (med angivelse af vejomlægningen) og der er ikke kommet indsigelser. Sagen forudsætter dispensation til ændret anvendelse af overkørslen til offentlig adgangsbegrænset vej. Vi mener der kan dispenseres. Vi mener dog at linjeføringen af den omlagte vej vil blive væsentlig bedre, hvis overkørslen flyttes 50m.

Sagen haster og derfor har vi anbefalet, at ansøger får en landinspektør til at forestå sagen, da en omlægning efter privatvejslovens kap.9 formodentlig vil tage væsentlig længere tid.

¹ Vores j.nr. 06/00463

Men hvis de vejberettigede i landområde kan omlægge vejen uden kommunens medvirken, har vi muligvis ikke pligt, eller hjemmel til at kræve skitseprojekt eller bede dem anmode en landinspektør om at forestå sagen.

Vejdirektoratets udtalelse

Indledningsvis vil vi gerne oplyse, at Vejdirektoratet både afgiver generelle udtalelser om fortolkningen af vejlovgivningens² bestemmelser og afgør konkrete klager truffet af kommunerne efter disse bestemmelser.

Når vi tager stilling til en klage over en afgørelse truffet efter vejlovgivningens, her privatvejslovens³, bestemmelser, kan vi kun tage stilling til retlige spørgsmål, jf. privatvejslovens § 7, stk. 1. Vi kan således kun tage stilling til, om en afgørelse er lovlig, men ikke til kommunens skøn inden for lovens rammer. Vi kan derfor ikke udtale os om, hvorvidt en lovlig afgørelse er rimelig eller hensigtsmæssig.

Vi kan endvidere tage stilling til, om kommunen har overholdt almindelige forvaltningsretlige regler, herunder bestemmelser i forvaltningsloven⁴, i forbindelse med en afgørelse truffet efter vejlovgivningen, men ikke til, om kommunen har iagttaget god forvaltningsskik.

Vi kan derfor ikke udtale os på en sådan måde, at vores udtalelse fremstår som en forhåndsgodkendelse af et konkret projekt. Vores udtalelser skal derfor være af generel karakter og med respekt for begrænsningerne i vores kompetence som klagemyndighed.

Bestemmelsen i privatvejslovens § 14, stk. 5

Kommunen kan omlægge private fællesveje på landet efter reglerne i privatvejslovens kapitel 9 (§§ 53-56), jf. privatvejslovens § 14, stk. 5.

Det betyder, at en privat fællesvej på landet **kan** omlægges, uden at kommunen efter privatvejsloven skal tage stilling hertil, hvis vejejerer⁵ og de vejberettigede er enige herom. Omvendt **skal** kommunen tage stilling til en anmodning om omlæggelse, når de vejberettigede og vejejerer er uenige, og en grundejer, der har den fornødne interesse i spørgsmålet, beder kommunen om at tage stilling til spørgsmålet. Det fremgår af privatvejslovens § 53, stk. 1.

En aftalt omlægning af en privat fællesvej på landet, som i dette tilfælde, kræver alene kommunens godkendelse for så vidt angår udlægget⁶ til den nye vejstrækning, før vejen kan udlægges matrikulært eller tages i brug som privat fællesvej. Det fremgår af privatvejsloven § 14, stk. 1 og 3.

I forbindelse med sin godkendelse af det nye udlæg skal kommunen påse, at udlægget er forsvarligt i færdselsmæssig og teknisk henseende.

² Vejloven, vejbidragsloven, privatvejsloven og vintervedligeholdelses- og renholdelsesloven

³ Lov om private fællesveje, jf. lovbekendtgørelse nr. 433 af 22. maj 2008, med senere ændringer

⁴ Lovbekendtgørelse nr. 1365 af 7. december 2007

⁵ Ejerer af den ejendom, hvor vejen eller en strækning heraf ligger.

⁶ Den nye reservation af areal til vejformål, hvortil mindst én ejer af en anden ejendom end vejens ejer har en særlig ret til at bruge vejen, jf. privatvejslovens § 2

Kommunen har ikke pligt til fx skriftligt at sikre sig, at parterne (de vejberettigede og vejejerne) er enige. Hvis kommunen derimod er bekendt med, at dette spørgsmål har været omstridt, kan kommunen kræve, at ansøger nærmere sandsynliggør denne enighed. Det er grundlæggende ansøgerens, typisk vejejerens, problem, hvis enigheden ikke holder til gennemførelse af en omlægning. Kommunen skal dog være opmærksomhed på partshøringsbestemmelsen i forvaltningslovens § 19, og således sikre sig, at ejerne af de ejendomme, hvorover det nye udlæg skal gå, er bekendt med, at kommunen behandler en sag vedrørende deres ejendomme.

Privatvejslovens § 14, stk. 1, indeholder ikke nærmere om det grundlag, hvorpå kommunen skal godkende udlægget. Det kan være et skitseprojekt eller andet kortmateriale med angivelse af udlægget. Det er kommunens skøn, hvad der skal til i den enkelte situation, for at forvaltningen kan tage stilling til, om det foreslåede udlæg er færdselsmæssigt og teknisk forsvarligt.

Det er også kommunens skøn, om der i forbindelse med en godkendelse af et udlæg, skal stilles vilkår om, at udlægget skal optages på matrikelkortet for de ejendomme, hvorover vejudlægget går.

Hvis kommunen – som i jeres tilfælde – mener, at udlægget er færdselsmæssigt uforsvarligt på grund af skarpe kurver og nedsat oversigt, kan den meddele afslag på godkendelse af udlægget.

Bedre vil nok være at pege på de forhold, der gør, at kommunen ikke kan godkende udlægget og eventuelt foreslå en anden løsning, som parterne så må tage stilling til.

Hvis en omlægning medfører, at overkørslen til den offentlige vej skal flyttes, og vejbestyrelsen derfor skal tage stilling til en ny overkørsel, jf. vejlovens § 70, stk. 1, evt. tillige § 80 ved adgangs begrænsede vejstrækninger, så vil det være i overensstemmelse med vejledningspligten i forvaltningslovens § 7 og god forvaltningsskik at henlede parterne på disse forhold, hvis de medfører, at det aftalte vejudlæg ikke kan udnyttes.

